

“Elegünk van Magyarországból!”

- Egy hungarofób román rendkívül népszerű cikke

Egy Bogdan Diaconu nevű “szociálliberális” parlamenti képviselőnek, aki egyebek mellett kitiltaná Erdélyből a nemzeti érzelmű magyarokat, ugyanakkor betiltaná a hazafias rendezvényeket, aki feljelentette Vonát, aki szerint Magyarország címere szégyenfolt, melynek kihelyezése a Székelyföldön olyan, mintha a horogkereszt kerülne egy zsidó intézményre, aki még az autonómia szó nyilvános emlegetését is börtönnel büntetné stb., eleget lett Magyarországból. A címeres magyargyűlölő egy azóta rendkívül népszerűvé vált cikkben osztotta meg sirámaival puliszkakedvelő testvéreivel.

Ettől most valóban ökölbe szorul a kéz, ezért vetük a fáradtságot, és lefordítottuk - írja a **Kolozsváros.ro**. Elgondolkodtató, hogy az adevarul.ro oldalon közel 10 ezer ember kedveli az effajta gyűlöletbeszédet, amelyből az is kiderül: az elnyomó, gyilkos magyar nép felsőbbrendű fajnak tartja magát, a Jobbik bármikor hadba vonulhat Erdélyért, a kormány háborús bűnös írőkkel provokál etc. Ilyen a Bogdan Diaconu-féle kortárs román szélsőséges gondolkodás. Alább a Kolozsváros fordítása.

Elegünk van Magyarországból!

Elegünk van Magyarországból, amely tiszteletet követel magának azért, hogy semmibe vehesse a román törvényeket, amely egy olyan párbeszédet javasol, amelyben Orbán Viktor monologizál a nemzetek fölött álló magyar nemzetről, amely Budapest jó szomszédságára hivatkozva nekünk akar parancsolni, és toleranciát kér a román állam szuverenitását felszámolni hivatott itteni magyar politika iránt.

Elegünk van Magyarország gondoskodásából a más országok területén élő magyar kisebbségekkel szemben, miközben a magyarországi románoknak még képviselőtük sincs a magyar parlamentben, nemhogy a kormányban, és egyes kisebbségek nyílt célpontokká váltak az ország területén.

Elegünk van azokból a visszaszolgáltatásokból, amelyeket Magyarország támogat Romániában, miközben a Gozsdu-vagyonról már szó sem esik. Elegünk van a romániai magyar egyházak jogaiból és követeléseiből, miután a 19. században nem tették lehetővé az erdélyi románoknak, hogy saját kőtemplomokat emelhessenek, csupán fatemplomokat építhettek, hogy ne hagyjanak sokáig nyomot, azért, hogy ma azzal vádolhassanak: nincs történelmünk, múltunk vagy kultúránk. Most hirtelen a magyar egyházak rájöttek, hogy toleranciát és visszaszolgáltatást akarnak, miután ellopták Erdélyt. Nem találkoztam egyetlen olyan pappal sem, aki elnézést kért volna a magyar egyházak román lakosságot elnyomó múltja miatt.

Elegünk van abból, hogy lenyomjanak a torkunkon románok megölésével vádolt magyar háborús bűnösöket, akiknek könyveivel felvonulnak Romániában, hogy kitüntetések kapjanak és szobrot állítsanak nekik, majd elátkozott hamvaikat titokban abba a földbe temessék, amelyet megcsontítottak, és ahol az általuk megölt románok vére még mindig igazságért kiált. Nem hallottam soha, hogy Magyarország bocsánatot kért volna a Horthy-korszakban elkövetett gyilkosságokért, ellenkezőleg: Budapest központjában ünneplik azt. Sőt, Horthy szolgáinak leszármazottai, akik erdőket loptak el Erdélyben, most területeket kapnak vissza, mintha elődeik a román föld jogos tulajdonosai lettek volna.

Elegünk van Magyarországból, és ezeréves dicsőséges történelméből, amely mások eltiprásából állt, amely most nem tudja, hogy miként élessze újra, átélve az igazságon, bűnökön, együttélésen, mindenféle normalitáson és jó szomszédságon.

Elegünk van Magyarországból és a pénzből, amelyet az itteni magyar politikába és az erdélyi sajtóba fektet azért, hogy megfertőzze a magyar kisebbsé-
ségeket, és arra tanítsa őket, hogyan szigetelődjenek el a románoktól, hogy ne tanulják meg annak az államnak a nyelvét, amelyben élnek, hogy etnikai enklávákat akarjanak maguknak, és azt higgyék, minden rossz a világon a románok miatt van.

Elegünk van Magyarországból és azokból a funkcióval rendelkező, vagy nem rendelkező személyekből, akik felkavarják a szélsőséges állóvizét, akik folyton mindenhol siránkoznak a magyarok tömeges kiirtása miatt, miközben a románok Hargita és Kovászna megyében az új magyar grófok terrorja alatt kénytelenek élni, mint a Nagy Egyesülés előtt.

Elegünk van Magyarországból, örök követeléseiből és elégedetlenségeiből, miközben a román diákokat elűzik az erdélyi városok központi iskoláiból, hogy helyet csináljanak a magyar gyermekeknek, miközben a trikolórt megtiltják a román gyermekeknek,

akiket megbüntetnek annak viseléséért.

Elegünk van Magyarországból, és a mindenféle erőszakkal hurcolt székely zászlóból, a nácik kereszt és nyilas zászlóiból pontosan azon a területen, amely a legtöbbet szenvedett a horthysták elnyomásának köszönhetően.

Elegünk van Magyarországból, és a rengeteg szavazó aranyálmát megtestesítő Jobbikból, abból a pártból, amely Moszkvával egyezkedik idegen területek átvételéről, amely bármikor kész háborúba indulni Erdélyért Románia ellen.

Elegünk van Magyarországból, és annak újrasztott miniszterelnökéből, Orbán Viktorból, a magyar nemzet megmentőjéből, aki első parlamenti be-

Elegünk van a „független” Magyarországból, amely az „illiberális” oroszok pénzét veszi el azért, hogy öklét behelyezze a sajtó szájába, a „büszke” Magyarországból, amely oly módon testesíti meg a neonácizmust, amit elképzelhetetlennek tartottunk a 21. században.

Elegünk van Magyarországból, amely jószomszédi viszonyt szeretne Romániával úgy, hogy eltiporja azt, amely toleranciát követel magának szélsőségeségért cserébe, amely jogokat követel terjeszkedéséhez, és tiszteletet saját ünnepei iránt, amelyek a román történelmének tagadását szimbolizálják.

Elegünk van Magyarországból, amely mindenbe bele akar avatkozni, amelyet udvariasan kiutasítasz az ajtón, de amely az ablakon keresztül mászik vissza a lelkedbe, amely lovon küldi képviselőit Erdélybe, hogy Horthy honfoglalására emlékeztessen, és amely annak a hóhérnak a frusztrációival és lelki furdalásaival él együtt, aki már nem tudja kínozni és megsemmisíteni áldozatait, miután hosszú évszázadokig ezt tette.

Elegünk van Magyarországból, amely folyton az-
zal agitál az Európai Unióban, az Európai Tanácsban, az Európai Parlamentben, Oroszországban, az Egyesült Államokban, Románia kormányánál, Ukrajna kormányánál, Szlovákia kormányánál, Szerbia és Törökország kormányánál (Vona Gábor Törökországot is meglátogatta, ahol a magyar nép „testvéreinek” beszélt, igaz, teljesen véletlenül Magyarország az Oszmán Birodalom fennhatósága alá tartozott, de a történelem újraíródik), a dalai lámánál (Tőkés László Erdélybe akarta elhozni, hogy megmutassa neki az erdélyi magyar kisebbséget, amely ugyanúgy szenved, mint a tibeti nép, míg Sógor Csaba 2010-ben találkozott is vele, és „az erdélyi magyar kisebbség nevében” üdvözölte, és egy mondatban emlegette a tibeti és magyar kisebbség jogait), hogy foglalkozzon a magyar kisebbséggel. A lista itt nem ér véget: Magyarország összeesküvést tervez azért, hogy a magyar kisebbséggel a katalánok, baszkok, tiroliak, flamandok, olaszok és táj- földiek is foglalkozzanak, az autonómia bősé-
delmezői pedig jelen vannak a romániai székely tüntetéseken. Magyarország legfontosabb támogatója a határokon túl élő kisebbségek kontrollja szempontjából éppen Gagauzia, a szeparatista hadosztály, amelyet Budapest támogat. Az egész univerzumnak a magyar kisebbséggel és elképzelt problémáival kell foglalkoznia...

Elegünk van Magyarországból, és soha nem létezett nagyhatalmi státusából adódó bőséges komplexusai-
ból, a nagy nemzetekre jellemző büszkeségéből, amelynek megszámlálhatatlan múltbéli bűne van – és nem csupán a román néppel szemben – amelyeket a jelenben kíván utolérni, és amely mindig azon nagyhatalmak oldalára helyezkedett, amelyek indokolatlan ambícióit támogatták. Úgy, ahogy most Oroszország pártjára helyezkedett, amely 1956-ban térdre kényszerítette, hátha még valami területet el tud szakítani, amelyeket Moszkva le akar igazni. Oroszország oldalán játszva, Magyarország önmaga történelmét taposta el, kukába dobta saját kommunizmusellenes forradalma hőseit.

Elegünk van Magyarországból, amely mindig többet akar, speciális jogokat, és preferenciális bánásmódot, ellenőrzést a határon túli magyar közösségek fölött, de főleg azoknak az országoknak a vagyona fölött, ahol ezek élnek. Abból a Magyarországból, amely mindenhol a magyart tenné hivatalos nyelvűvé a felsőbbrendű faj nevében, amelyet képvisel.

Elegünk van abból a Magyarországból, amely nem akar olyan lenni, mint a többi állam, hanem államok fölötti állam státust követel magának, amely nem egy olyan népet szeretne képviselni, mint amilyenek a többi népek, hanem a más népek fölött álló népet, egy más kultúrák fölött álló kultúrát.

Elegünk van Magyarországból, amely Reichnak képzelet magát, elegünk van Orbán Viktorból, aki Horthynak képzelet magát, és elegünk van Budapestből, amely egy olyan birodalom fővárosának képzelet magát, amely soha nem létezett, csak azoknak a vezetőknél a beteg hallucinációiban, akik számára az élet csak mások halála által nyert értelmet.

Elegünk van Orbán Viktor, Semjén Zsolt, Tőkés László, Vona Gábor, Wass Albert és Nyirő József Magyarországból, a halál székely hadtesteinek Magyarországból, amelyeket Tőkés László fel akar élesíteni (ezeknek is vannak emlékművei Romániában), elegünk van a Horthy és a Trianon előtti korszak iránti nosztalgia Magyarországból. És ha a magyar választók – sajnos túl sokan vannak, akik e veszélyes irányt követik – el szeretnék kerülni, hogy a magyar nép úgy maradjon meg a történelemben, mint a nácizmus iránti nosztalgia utolsó bástyája, másfajta országot kellene építeniük, másfajta ideálokkal, és főleg másfajta hősekkel.